

град Перник, 22 април 2013 година

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд – Перник, касационен състав, в открито съдебно заседание на десети април две хиляди и тринадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИГНАТ ГЕОРГИЕВ

ЧЛЕНОВЕ: СТЕФАН СТАНЧЕВ

ЕМИЛИЯ ИВАНОВА

при секретаря Т.М. и с участието на представител на Окръжна прокуратура – Перник, прокурор ***, като разгледа докладваното от съдия Георгиев КНАХД №97 по описа на съда за 2013 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XII от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Г.Д.П. *** против решение №1038 от 13.12.2012 г. на Районен съд – Перник, I наказ. състав постановено по НАХД №1482 по описа на съда за 2012 г. С обжалваното решение е потвърдено наказателно постановление (НП) с №34-0000471 от 09.08.2012 г. на Началник Областен отдел (ОО) „Контролна дейност (КД)-ДАИ“ – Перник издадено срещу Г.Д.П. за две нарушения: по чл. 17, т. 3, буква „а“ от Наредба №Н-8 от 27.06.2008 г. за условията и реда за извършване на превоз на пътници и товари за собствена сметка на МТ (Наредбата) и по чл. 17, т. 3, буква „б“ от Наредбата, със съответно определени на основание чл. 93, ал. 2 от Закона за автомобилните превози (ЗАвтП) две административни наказания „глоба“ в размер на по 500 (петстотин) лв. всяко.

В жалбата се твърди, че решението на първата съдебна инстанция е неправилно, като постановено в нарушение на материалния и процесуален закон. Поддържа се теза, че актът и издаденото въз основа на него наказателно постановление са със съдържание, несъответно на изискванията на чл. 42 и чл. 57, ал. 2 от ЗАНН, досежно вписването на нарушените законови разпоредби, тъй като посоченият за нарушен нормативен акт (Наредбата) не е изписан в пълното му наименование, с което правото на защита на посочения нарушител било съществено ограничено. Жалбоподателят поддържа и теза, че в посочения ден и час не е осъществил състави на две административни нарушения, тъй като нормата на чл. 93, ал. 2 на ЗАвтП има предвид документи, независимо от техния брой – един или няколко, и поради това е следвало да бъде наложено едно административно наказание. В жалбата се съдържа и искане за подвеждане на процесните деяния под нормата на чл. 28 от ЗАНН, поради наличие на предпоставки за оценка на деянието като маловажно, неотчетени от страна на първата съдебна инстанция. От касационния съд се иска да отмени решението на първата съдебна

инстанция и да се произнесе по съществото на спора, като отмени процесното НП.

Ответникът по жалбата – ОО „КД-ДАИ“ – Перник не изпраща представител и не заявява становище по жалбата.

Окръжна прокуратура – Перник дава заключение за неоснователност на касационната жалба. Предлага първоинстанционният съдебен акт да бъде оставен в сила като правилен и законосъобразен.

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок и от надлежна страна в административнонаказателното производство, поради което се дължи нейното разглеждане. Пред касационния съд не са представени писмени доказателства във връзка със сочените от жалбоподателя основания за обжалване.

Административен съд – Перник, като разгледа жалбата по реда на чл. 208 и сл. от АПК, взе предвид доводите и становищата на страните и след извършена и служебна проверка за валидност, допустимост и съответствие с материалния закон на атакувания съдебен акт, въз основа на фактическите заключения на първата съдебна инстанция намира същата по същество за неоснователна, като съображенията за това са следните:

Обжалваното решение е валидно и допустимо, като постановено по отношение на правораздавателен акт, подлежащ на съдебен контрол, с произнасяне от компетентен съд, в рамките на дадените му от закона правомощия, след надлежно сезиране от страна с активна процесуална легитимация.

При извършената проверка за правилно приложение на процесуалния и материален закон, както служебна, така и във връзка с изложеното в жалбата, касационният съд намира следното:

За да постанови обжалваното решение решаващият състав на Районен съд – Перник на база на доказателствата представени и събрани пред него е приел за безспорно от фактическа страна, че на 02.07.2012 г. в 07:40 h в гр. Перник по автомагистрала „Люлин“ Г.П. – водач на автобус, собственост на „***“ АД, извършва превоз на пътници с поставена табела „за собствена сметка“. При проверка от контролни органи на ОО „КД-ДАИ“ – Перник не представя в момента на проверката копие на трудовия договор, с който е назначен или заверено извлечение от него, както и не представя заповед на ръководителя на фирмата, за чиято сметка се извършва превозът, с приложен към нея списък на пътниците. За нарушението е съставен акт, въз основа на който е издадено процесното НП.

При така установеното от фактическа страна Районен съд – Перник, извършил проверка за законосъобразност на производството по налагане на административно наказание и актовете, обективирали същото е установил, че не са налице пороци, обуславящи незаконосъобразност, които да са в достатъчна степен съществени, че да са основание за отмяна на НП на процесуално основание. Прието е също и че АУАН и НП са със съдържание, отговарящо на изискванията съответно на чл. 42 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН.

Разгледал спора по същество районният съд е приел за безспорни както факта на осъществяване на двете вменени на Д. нарушения, така и тяхното авторство, както и вината на водача. Наложените административни наказания са приети от районния съдия за правилно и справедливо определени в законово предвидения вид и размер за всяко от тях.

Административен съд – Перник споделя позицията на първата съдебна инстанция, като съображенията за това са следните:

Твърдението на жалбоподателя, че с неизписването на пълното наименование на посочения за нарушен нормативен акт е ограничено правото му на защита, не се приема от касационния съд. Факт е, че актосъставителят и административнонаказващият орган не са изписали пълното наименование на *Наредба №Н-8 от 27.06.2008 г. за условията и реда за извършване на превоз на пътници и товари за собствена сметка на МТ*. Тази непълнота не е така съществен пропуск, с който да е ограничено правото на защита на лицето, посочено за нарушител, тъй като нормативният акт е достатъчно индивидуализиран. Това се подкрепя дори от основанията, изтъкнати в касационната жалба относно осъществяване на едно, а не две нарушения на Наредбата.

Не се приема и следващото оплакване, съдържащо се в жалбата, във връзка с неправилно ангажиране на административнонаказателна отговорност за две нарушения на Наредбата. Жалбоподателят се ограничава само с обсъждане на санкционната норма на чл. 93, ал. 2 от ЗАвТП, без да взема предвид разпоредбата на чл. 17 т. 3 и двете отделни букви от Наредбата. ЗАНН в чл. 42, т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 6 съдържа изискване за посочване в акта и НП на законовите разпоредби, които са били нарушени. Под законови разпоредби се има предвид, както нарушената материалноправна, императивна норма, така и санкционната административнонаказателна разпоредба, на основание която се налага административно наказание, които са в неизменна връзка помежду си. Без съмнение всяка административнонаказателната правна норма се състои от хипотеза, диспозиция и санкция, като немалко са случаите, в които и трите елемента са структурирани в един и същ нормативен текст. По отношение на множество административни нарушения обаче съществуват и случаи, в които хипотезата и диспозицията на правната норма се съдържат в един нормативен текст, а санкцията е структурирана в отделен текст. Това обаче в никакъв случай не означава, че санкционната норма е самостоятелна и отделна част от диспозитивната. Напротив, с оглед очертаното структурно единство на административнонаказателната правна норма, санкционната разпоредба без съмнение съставлява неразделна част от материалноправната за съответното нарушение. Този извод следва и от граматическата конструкция на нормативните текстове на чл. 42, т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН и употребата на множествено число – "законните разпоредби". Следователно текстът на чл. 93, ал. 2 от ЗАвТП не трябва да се тълкува самостоятелно, а във връзка и със съответната нарушена норма конкретно съдържаща задължението на водача да предоставя на контролните органи при поискване изрично изброени документи при извършване на превози на територията на РБ – в случая както заверено копие на трудовия договор, с който е назначен, или заверено извлечение от него, така и заповед на ръководителя на лицето, за чиято сметка се извършва превозът. На свой ред в санкционната норма на чл. 93, ал. 2 от ЗАвТП в понятието „документи“ е вложено както един, така и повече от един документа. Като се има предвид изчерпателното изброяване в началото на изречението на санкционната норма на конкретни документи, в момента на реализиране на хипотезата на която и да е буква от точка 3 на чл. 17 на Наредбата, към това изчерпателно изброяване се прибавят още конкретно посочени документи, които задължително водачите, в

зависимост от вида на извършвания превоз, следва да представят при поискване по време на проверка. Неносенето на който и да е от изрично посочените документи реализира състав на отделно административно нарушение.

Предвид гореизложеното касационният съд не установи да са налице основания за касиране на първоинстанционното решение. Безспорно установено и кореспондиращо с доказателствата събрани пред първата съдебна инстанция е, че водачът П. е осъществил от обективна и субективна страна състави на вменените му нарушения на Наредбата във връзка със ЗАВП, като не е представил в момента на проверката документи, които като субект на посочените нормативни актове е бил длъжен освен да притежава и да носи, за да представи при поискване. За тези нарушения са определени да бъдат наложени съответните по вид и в абсолютен размер наказания, при съобразяване с правилата на чл. 27, ал. 1 и 2 на ЗАНН.

Водим от гореизложеното съдът намира касационната жалба за неоснователна, предвид което решението на първата съдебна инстанция като правилно и законосъобразно ще бъде оставено в сила.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК Административен съд – Перник

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №1038 от 13.12.2012 г. на Районен съд – Перник, постановено по НАХД №1482 по описа на съда за 2012 г., с което е потвърдено наказателно постановление №34-0000471 от 09.08.2012 г. на Началник Областен отдел „Контролна дейност – ДАИ“ – Перник, издадено срещу Г.Д.П. *** за две нарушения: по чл. 17, т. 3, буква „а“ от Наредба №Н-8 от 27.06.2008 г. за условията и реда за извършване на превоз на пътници и товари за собствена сметка на МТ (Наредбата) и по чл. 17, т. 3, буква „б“ от Наредбата, със съответно определени на основание чл. 93, ал. 2 от Закона за автомобилните превози две административни наказания „глоба“ в размер на по 500 (петстотин) лв. всяко.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.